

(המשך מעמוד 11)

עד שבא יהודע התלמי (ר' בנימין), עורך נר, כתב-העת של איחוד. פסק: לא היו דפי רים מעולם. כל עניין החרם על ספרד לא היה ולא נברא. עורבא פרה, לא היהודים גורו חרם על ספרד, אלא ספרד המשיכה מאות בשנים באיסור הכניסה ליהודים.

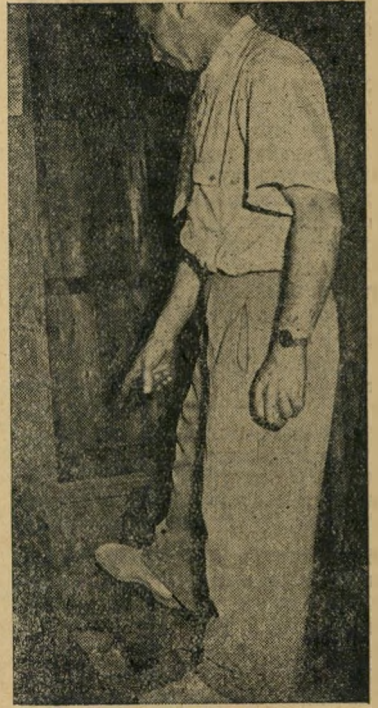
מזונות

25 אחוז חלב עכוסים

אתר שסל המזונות שעמד בסימן הבטחות של קיצוצים נוספים למרות מגות הבשר שחולקו משק החודש מצא את תושבי המדינה אישיים והולכים, עלה גל מחאה מאת הפינות המרוחקות במדינה: טורי קרתא. למרות שהנוטרים הודיעו שאינם מכירים בשלטונות המדינה, נאלצו להכיר בה כמספקת מזונותיהם הקצובים, פרסמו כרוז נגד מצב התזונה, הפוגע, לדעתם, בראש וראשונה בציי בור החרדי (קרי: נטורי קרתא). אומרים הנוטרים בכרוז תלת-לשוני (עברית, אידיש ואנגלית) בינות ראשיהותיבות המשבת צים את דבריהם: "היישמע כזאת... (ש)בשעת חלוקת הבשר השחוט במדינה, המזדמן פעם או פעמיים בשנה... שלושחטים המנויים מאת העדה החרדית ורביה לא יורשה להכנס לבית המטבחים, לשלול (בכך) אפשרות של בשר אפילו מחולים?".

דרכי חיים הילד חי ובריא

זה למעלה משנה וחצי חיים יצחק ויג' לרציק ומשפחתו במערכת בני-ברק, לשם נשלחו בעלותם מפולין. במרוצת הזמן הס' תדר יצחק, התאם עם שותף, בתי-יציקה בעיר. גם בנו יעקב, בן החמש, התאקלם

האב יצחק ויג'רצ'יק יצחק רץ כמטרף

חיש מהר, התרוצע עם ילדי המעברה ותחל מדבר עברית וערבית. לפני שבוע, בחזורו מעבודתו לעת ערב, מצא יצחק את משפחתו בעיסוקיה הרגילים: אשתו אסתר טיפלה בתינוקה בן השבוע, יע' קב שיחק בחוף עם ילדי השכנים. אולם משיצאה אסתר לקרוא ליעקב לארוחת הע' רב, לא מצאה אותו. "הוא היה כאן לפני עשר דקות", אמרו לו השכנים, "בודאי יח' הספרדים פקדו לא לגעת ביהודים המג'ר שים, לא הרגום ולא העבירום בפרץ.

זור עוד מעט". אולם כעבור שעה, עוד היה יעקב נעדר. הוריו יצאו לחפשו, שאלו את השכנים, קראו בקול רם — אך לשוא: הילד נעלם מבלי להשאיר עקבות. אז רץ יצחק למשטרת רמת גן, במרחק ק"מ מן המעברה. "הכה עוד שעה", יצעו לו שם, "הוא בודאי יחזור לבדו".

"יעקב, יעקב!" עקבו שעה חזר יצחק למשטרה: יעקב לא חזר. השעה כבר התה 10.30 בלילה ועל פני האם ניכרו סימני חר' דה עמוקה. המשטרה שיגרה עמו שני גיפים ושוטרים. הודיעה למג'דוד ולמטה המהוז כי ילד, בשם יעקב ויג'רצ'יק, נעדר ממערכת בני-ברק. החל חיפוש דרמטי כשהשוטרים סורקים את השטח בחוליות פזורות, לאור פנסי הנגי

ארצות הברית אייק בוא! אייק לר'

משך חדשים, כשמערכת הבחירות של אייק נכנסה באיטיות למסלולה שמחו אויביו ודאגו ידידיו. הסיבה: אייק עמד על דעתו כי עליו להישאר בתפקידו החינוכי באירופה. חשש הסנטור קאבוט לודג' "הצעיר", שאירגן את מערכתו (והורים בנואמוי המשעממים במיור' חד את אוהדיו שבאו לאסיפות): איך יכול אדם להצביע בעד מועמד כשאינן הוא יודע את דעתו? אולם משך הזמן הוכח ההיפך: לבוחרים היה קל מאד להצביע בעד אייק שלא ידעו את דעותיו, כי כל אחד יכול היה להשתעשע באשליה שדעותיו של אייק הן בדיוק כדעו' תיו הפרטיות שלו. ואילו טאפט, מתחרהו,

הבן יעקב ויג'רצ'יק יעקב נמצא עלידי בחורה

שנאם 10 פעמים ביום, נאלץ לקבוע את דעתו המדויקת על אלף נושאים, לתרחיק בצורה זו בוחרים שלא הסכימו לדעות אלה.

עתה התהפך הגלגל מן הקצה אל הקצה. דוקא תומכיו של אייק אינם מעוניינים שית' זור בקדם, ואילו אויביו דורשים את החזרתו המיידית. טוענים הם, בצדק: אי-אפשר לנהל תעמולה נגד הנגדל כל עוד זה ממלא תפקיד עולמי חשוב. שמה יפגע הדבר בעמדת אמ' ריקה בעולם. כתב גם וולטר ליפמן, הפרשן המפורסם של ניו-יורק היראלד טריביון, אחד מגדולי העיתונים בעולם (התימך באיי' ונהואר בגליון): אחר שהנגדל זכה לרוב בבחירות ניר-האמפשייר, הרי הפך מועמד רשמי, אדם המבקש בגלוי משרה נבחרת. בתור שכזה אין הוא יכול למלא בהגינות משרה מבצעת צבא, ועליו להסיק את המס' קנה: להתפטר.

אחר שנודעו התוצאות האחרונות בשורה של בחירות ראשוניות נוספות, לא נותר כל ספק: אייק יתפטר מתפקידו בשבועות הק' רובים, יחזור לשורה של הרצאות ונאומים פוליטיים. את תפקידו ימלא, כנראה, ראש המטה הנוכחי שלו, אל גרינר, אדם חסר צבוע הידוע אך מעט בעולם, אך נחשב לכוח מקצועי גדול.

חוף הזהב

ראש הממשלה השחור

"האם אתה חושב שכדאי לי להיות עת' נאי?" שאל כושי צעיר, בן פקיד בחוף הזהב, עתונאי בריטי שבא לסייר במדינה. העתונאי הירחר לרגע, תמה: אבל הרי אין כאן בכלל עתון."

הכושי צחק, עשה גיטסה של ביטול. "זה לא חשוב", אמר. "אני עובר עכשיו קורס קורספונדנציה של בית-ספר לוגדוני לעתונ' אית'". "אחרי ישו הנוצרי". שיחה זו הביעה, במידת מה, את הרוח החדשה שנכנסה למור' שבה הבריטית שעל חופה המערבי של אפי' ריקה המרכזית. כשירדו הפורטוגיזים לרא' שונה בחופה ב-1482, מצאו ארץ רדומה, אישית. אישיות זו לא השתנתה כשהסורי' טוגיזים הוציאו מן הארץ זהב ועבדים, גם

ששטחה גדול פי 10 משטח ישראל, ואוכלוסייתה גדולה פי 2 חצי.

לא כשבאו הבריטים במקומם וכוננו בה מ' שבה. כל זה התשנה כשהופיע על הבמה כושי בעל שערות מסולסלות: ד'ר קואמה נק' רומה. נקרומה, שנולד בגיונגל וגדל בערבה, זכה בסטיפנדיה באחד מבתי-הספר המעטים של המושבה, למד דת באמריקה, הפך עורך-דין. כשחזר לארצו ב-1950 הפיץ דעות סר' ציאלסטיות לאומניות, הטיף להקמת "ברית מועצות אפריקאית מערבית", השתלט חיש מהר על מפלגת הוועדה העממית.

האנגלים ראו כי הלאומיות במקום מת' עוררת, נקטה שיטה בריטית אופיינית: הם שמו את ד'ר נקרומה בבית-הסוהר ועוון הסתה ואירגון מהומות, והכריזו על בחירות חפשיות, הראשונות בארץ. לפי חוקה חדשה. הכושים, שרובם לא ידעו קרוא וכתוב, הלכו לקלפי, בחרו בד'ר נקרומה, שתומכיו תיא' רו כגדול בני-האדם, אחרי ישו הנוצרי. ה' דוקטור יצא מבית-הסוהר, הפך מנהל ענייני הממשלה.

הפקידים השמרניים יותר הרימו את ידי' הם השמימה, ניבאו מהפכה רדיקלית. אך למ שום מהפכה לא ארעה. הד'ר נקרומה בשלטון נתגלה כאדם מתון, המוכן לשתף פעולה עם האנגלים כדי לחנך את ארצו, בהדרגה, לעצמאות. ואילו האנגלים, שלמדו לקח בהודו ובארץ-ישראל, הבינו את אשר אין מבינים הצרפתים: כי כדאי לשתף פעו' לה עם תנועה לאומית, להפיח בה רוח מתו' נה, כדי שהארץ תישאר בתחום חבר-העמים הבריטי גם אחרי השתחררותה הסופית, כבוא העת.

החודש, אחרי שנה בשלטון, זכה נקרומה לכבודו הגדול: הבריטים הכריזו עליו כעל ראש הממשלה הראשון של חוף-הזהב. בד' רום-אפריקה וברוסיה זעקו שונאי-הכושים מרה, הודיעו כי האנגלים שומטים את הקרקע מתחת לעליונותו של האדם הלבן, נוסעים רעיונות מסוכנים בלב הכושים ביבשת כו' לה. אולם אנשי חוף-הזהב עצמם, שנתעוררו מאדישותם, ניגשו לבעייתם העיקרית: כיצד להשקיע את הכסף הרב הזורם לארץ עקב עליית המחירים של הקקאו, מיצר-היצוא העקרי, בשוק העולמי.

שאל אחד הכושים: "מה זה בנק לאומי? שמה כדאי שיהיה לנו בנק לאומי?"

ברית-המועצות

האם אנו בטוחים?

בהגיע קבוצה בת 20 רוסים אנטי-קומו' גיסיטיים לאחר מסע בריחה בן 20 אלף ק"מ, להמבורג שבגרמניה המערבית הוכתר מסעם על-ידי איגוד הפליטים הבינלאומי כ"מבצע המפואר והאמץ ביותר של המאה הנוכ' חית'.

לפני שלוש שנים החל מסע הרגל כאשר קבוצה בת 300 מתנגדי המשטר הסובייטי התארגנה בכפר קטן על גבול רוסיה וסין הקומוניסטית. המטרה הייתה ארצות-הברית. משנסתבר לקבוצה שבמקום לחצות את ה' אוקיינוס השקט ולהגיע כך בדרך הקצרה ביר' תר לחוף המערבי של ארצות-הברית, תצט' רך לעבור את מרבית שטחו של כדור הארץ כדי להתחמק מרודמה הקומוניסטים, לא נתיאשה, אך לשם היירות, נצטיידה בציוד' מן צבאי. ואמנם, בטרם הגיעו הפליטים ל' חוף מבטחים (הודו), היתה מנת חלקם של 280 מהם מחת ושכי, בקרבות שהתלקחו ב' מדבריות טיבט ועל מורדות הרי ההימלא' ייה.

30 כתבים וצלמירענותו עסו על 20 שרי' די הקבוצה בהגיעם לשדה-התעופה של המ' בורג, גרמו לבהלה בין הפליטים, שביקשו את העתונאים לא לפרסם את שמותיהם ול' וותר על הצילומים. כי רבים מקרוביהם נמ' צאים עדיין במחנות עבודה קומוניסטיים ב' רחבי סין, עלולים ליפול קרבן לנקמה קומו' גיסיטית.

אחת הישישות שבחבורה סיפרה לעתונ' אים שהיא לחמה נגד הקומוניזם כל חייה, החל מ-1917 כאשר ברחה ממרכז רוסיה והתישבה בהרי האוראל המזרחיים. בתה של האשה, בת ה-15, היתה הצעירה שבחבורה ועליה נכרו במיוחד תלאות הדרך רבת-המכ' שולים. אמרה הצעירה בפסקוק, כאשר על' תה על סיפון האנייה האמריקאית, בדרכה לניו-יורק: "האם אנו בטוחים, לפחות, ש' אנו מתרחקים מהקומוניזם לעולם?" הסבי' על אמה, שחשבה שחששות בתה מבוססים רה על נסיון חיים: "משך 15 שנות חייה נעה בתי על פני מרחב ההתפשטות הקומוניס' טית, היא חדלה להאמין במפלס מפניו'.